

af den Grund, at Fangsten ovre ved Finmarken efterhaanden blev mindre og mindre rentabel. Paa Island har det samme vist sig, i hvert Fald for den nordlige og vestlige Dels Vedkommende. Saaledes er nu Etablissementerne paa Nordlandet og Vestlandet paa Island begyndt at flyttes nedover til Østlandet.

Man har altsaa Erfaringer for, at naar Fangsten drives i mange Aar paa samme Sted uden nogen som helst Indskrænkning, formindskes Bestanden. Hvad Aarsagen er dertil, er ikke belyst. Det kan være, at der skydes eller dræbes flere Hvaler, end der fødes, men det kan ogsaa være, at Hvalerne blive sky og søge til roligere Steder. Storhvalen er jo ikke stationær ved vore Kyster. Det er lykkedes den norske Dr. Hjorth at belyse, at Hvalen om Vinteren opholder sig ved Amerikas Kyster og om Foraaret trækker ned over til de forskellige Egne: Finmarken, Færøerne, Island, New Foundland osv. I Norge har man en Del Fredningsbestemmelser for Hvalen, men de ere ikke meget vidtgaaende. Der har særlig i det norske Storting været ført en meget ivrig Debat om, hvorvidt man burde frede Hvalen mere, end man gør. Man er dog ikke gaaet over hertil endnu, og antageligvis vil det kun lidt kunne nytte, at man paa et enkelt Sted giver sig til at frede Hvalerne, fordi de jo ere et Slags Trædyr. Derimod vilde det være noget ganske andet, hvis man paa Grundlag af videnskabelige Undersøgelser, særlig maaske ved de nu paatænkte Havundersøgelser, kunde faa en begrundet Opfattelse af Hvalens Naturhistorie og saa derefter søgte at faa den fredet internationalt.

Ved det foreliggende Forslag til Lov om Hvalfangst ved Færøerne er der heller ikke indført nogen som helst Fredningsbestemmelse paa dets Gang fra Lagtinget gennem Ministeriet og Landstinget. Jeg finder heller ikke, det er paa sin Plads, jeg mener, det er rigtigt, at Hvalfangerne endnu have saa vidt muligt fri Raadighed til at drive Fangsten. Der er foretaget en Del Indskrænkninger med Hensyn til de Folk, som skulle kunne drive Fangsten, men de ere for øvrigt meget moderate, og jeg er Justitsministeriet taknemmelig for, at de ere blevne endnu mere moderate, end de først vare foreslaaede i Lagtinget. Det er ikke saa nemt at lovgive paa et Omraade som dette her, der er meget ukendt. Man har ganske vist en Del Erfaringer at støtte sig til, men faktiske, positive Oplysninger har man ikke. Hvis

det skulde vise sig, at Lovforslaget alt for lidt indskrænker Fangsten, finder jeg det alligevel rigtigt, at det staaer, som det staaer; saa maa man siden maaske hellere optage Loven til Revision om nogle Aar.

Med Hensyn til Afgiftens Størrelse er der foretaget en lille Forandring fra det Forslag, som fremkom fra Lagtinget. Der var det bestemt, at der skulde ydes en Afgift af 25 Kr. for hver Hval, foruden at der skulde svares en mindre Afgift af Produktionen af Hvalprodukter, tilvirkede paa Færøerne. Dette har Justitsministeriet forandret derhen — og det er bifaldet af Landstinget — at der ikke bliver nogen Afgift paa den indenlandske Produktion af Hvalprodukter, men derimod forhøjes Afgiften af hver Hval til 40 Kr. Jeg finder ogsaa, at dette er meget rigtigt. Man maa jo betænke sig en Del, før man gaar over til at lægge Afgifter paa en maaske opblomstrende indenlandsk Industri.

Derimod kunde jeg nok have ønsket Afgiften paa hver Hval endnu en lille Smule forhøjet; det spiller i Virkeligheden ingen som helst Rolle for Lønsomheden af Hvalfangsten, enten der svares 40 Kr. af en Hval, eller der svares f. Eks. 50 Kr.; thi Hvalen er et meget kostbart Dyr, saaledes at en saadan Afgift ikke kan komme til at blive højere end 3—4 pCt. i hvert Tilfælde. Ser man hen til, hvad Afgiften skal gaa til, saa er jo det her foreliggende Forslag en Del bedre for de færøiske lokale Kasser end Loven af 30te Marts 1895 om Hvalfangst under Færøerne. Jeg skulde dog meget ønske, om det kunde blive endnu mere fordelagtigt for de færøiske Kasser, som i Virkeligheden trænge til alle de Indtægter, de kunne faa for at bestride deres Udgifter.

Der har i lange Tider været svaret Afgift af Hvalfangsten ved Færøerne. Det omhandles allerede i Christian V.s norske Lov, som delvis gælder hos os; i kongelige Resolutioner, Rentekammerskrivelser, Skrivelser fra Indenrigsministeren og Justitsministeren, og i den særlige Lov om Grindfangsten paa Færøerne omhandles der Afgifter, som udelukkende skulle gaa til færøiske lokale Kasser. Jeg vilde ønske, at man i Stedet for at holde sig til den Lov, som fremkom i 1895, og som brød med alle foregaaende Afgifter i denne ene Retning, forlod det Princip, denne Lov slog ind paa, og kom tilbage til det gamle, hvorefter alle Afgifter gaa til de færøiske Kasser. En Del af den Af-